

Sygn. I C 298/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR del. Joanna Krzyżanowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Cichosz

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2016 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.**

przeciwko **A. S.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.217 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt I C 298/15

UZASADNIENIE

Powód – (...) 1 Fundusz inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko A. S. o zapłatę kwoty 203.237,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Na uzasadnienie wskazał, że podstawą żądań jest umowa o kredyt gotówkowy zawarta pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem tj. (...) S.A. z dnia 17 lutego 2009 r. Wobec nieprawidłowego wykonania tej umowy strona pozwana zobowiązana była do zwrotu pierwotnemu wierzycielowi umówionej kwoty wynikającej z umowy stron oraz transakcji wykonanych pomiędzy nimi na podstawie tej umowy, a stanowiącej obecnie wartość przedmiotu sporu. Zawarcie umowy i jej warunki zostały wykazane załączonym do pozwu odpisem umowy wraz z załącznikami. Dowód, że żądana kwota została przez dłużnika spłacona obciąża pozwanego zgodnie z regułami dotyczącymi ciężaru dowodu. Powód wskazał także, że nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 września 2013 r. wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi względem strony pozwanej, a wynikającą wprost z łączącej strony umowy w kwocie stanowiącej po dokonaniu kapitalizacji należności ubocznych wartość przedmiotu sporu. Powód wyszczególnił przy tym, że na dochodzoną kwotę składają się: należność główna – 137.858,17 zł, odsetki ustawowe od kwoty należności głównej od dnia 20 września 2013 r. do dnia 4 listopada 2014 r. - 20.131,07 zł, odsetki

umowne naliczone przez pierwotnego wierzyciela – 44.993,45 zł, koszty naliczone przez pierwotnego wierzyciela – 254,55 zł. Jednocześnie powód nadmienił, że okoliczność rozwiązania umowy łączącej stroną pozwaną z (...) S.A. z powodu niezrealizowania jej przedmiotu skutkowałą postawieniem dochodzonego roszczenia w stan wymagalności, a także uprawniała wierzyciela pierwotnego (cedenta) do rozpoczęcia naliczania odsetek karnych w wysokości nie przekraczającej odsetek maksymalnych. Powód po nabyciu przedmiotowej wierzytelności wezwał pozwanego do zapłaty spornej kwoty wskazując jednocześnie, że w przypadku jej niezapłacenia sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. Pozwany nie dokonał spłaty zadłużenia, co uzasadniało złożenie pozwu.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany – A. S. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł przy tym zarzut przedawnienia roszczenia powoda wskazując, że umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela – banku prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. Wskazywał przy tym, że z załączonych dokumentów wynika, że egzekucja była prowadzona na podstawie (...) oraz że została umorzona na wniosek banku. Nie doszło więc do przerwania biegu przedawnienia. Z wystawionego (...) wynika przy tym, że zobowiązanie pozwanego było w całości wymagalne już w dniu 20 czerwca 2011 r. o czym świadczą odsetki naliczane już od 21 czerwca 2011 r. w wysokości dla kredytów postawionych w stan natychmiastowej wymagalności. Pozew został natomiast wniesiony w dniu 7 listopada 2014 r. tj. ponad trzy lata od upływu terminu wymagalności co powoduje, iż powoływanie się na zarzut przedawnienia jest uzasadnione. Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował legitymację czynną powoda mając na uwadze, że załączone do pozwu dokumenty nie wskazują, że doszło do skutecznej prawnie cesji wierzytelności oraz wskazał, że są nieczytelne. Zaproponowane przy tym przez powoda dowody z opinii biegłego oraz przesłuchania świadków ze względu na formę przelewu wierzytelności (pisemną) powinny zostać oddalone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 17 lutego 2009 r. A. S. zawarł z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną umowę kredytu gotówkowego platinum.

(bezsporne)

Dnia 29 listopada 2012 r. Bank wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...) przeciwko A. S. wskazując, że wynika on z umowy kredytu gotówkowego z dnia 17 lutego 2009 r. Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Chojnicach nadał ww (...) klauzulę wykonalności. Dnia 20 lutego 2013 r. Bank złożył u komornika wniosek egzekucyjny na podstawie ww tytułu wykonawczego, a dnia 14 października 2013 r. wniosek ten cofnął na skutek czego postępowanie egzekucyjne

umorzono postanowieniem z dnia 17 października 2013 r.

(bezsporne, nadto dowód: Bankowy Tytuł Egzekucyjny – k. 64, kopia postanowienia z dnia 31 grudnia 2012 r. - 66, wniosek egzekucyjny w aktach (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szubinie A. G. – k. 1, wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego w aktach (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szubinie A. G.- k. 18, postanowienie o umorzeniu postępowania – k. 19 tychże akt)

Po wydaniu w niniejszej sprawie nakazu zapłaty, do czasu uchylecia nadanej klauzuli wykonalności kwota żądana pozwem została wyegzekwowana w całości przez powoda.

(bezsporne).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie jest zasadne.

W pierwszej kolejności należało wskazać, że powództwo niezależnie od argumentacji stron podlegało oddaleniu z uwagi na fakt, że w dacie wyrokowania roszczenie zostało wyegzekwowane w całości. Zgodnie z treścią art. 316 kpc sąd po zamknięciu rozprawy wydaje wyrok biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Skoro cała należność została bezspornie wyegzekwowana to roszczenie wierzyciela wygasło niezależnie od tego czy było przedawnione i czy doszło do skutecznego przeniesienia wierzytelności na powoda. Skoro zaś roszczenie wygasło – powództwo musiało zostać oddalone.

Argumentacja przedstawiana przez strony miała więc znaczenie tylko dla rozstrzygnięcia o kosztach, gdyż w tym orzeczeniu wyraża się ocena, która ze stron wygrała, a która przegrała sprawę. Wyegzekwowanie spornej kwoty w toku postępowania, podobnie jak zapłata dokonana po wytoczeniu powództwa oznaczałaby, że pozwany przegrał sprawę. Dla rozliczenia kosztów należało więc poddać analizie pozostałe argumenty stron.

Zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Co do zasady więc powód powinien udowodnić wszystkie elementy składające się na dochodzone roszczenie.

Wobec podniesienia przez pozwanego zarzutu przedawnienia przy jednoczesnym wskazaniu, że powód nie wykazał daty wymagalności roszczenia, tj. warunków kiedy umowa mogła zostać wypowiedziana, kiedy wypowiedzenie nastąpiło i kiedy stało się skuteczne, do powoda należało wskazanie tych dat by odeprzeć zarzut. Pomimo zakreślenia powodowi terminu pod rygorem skutków z art. 233 par. 2 kpc powód nie tylko nie złożył rozliczenia kontraktu kredytowego wynikającego z umowy kredytowej oraz stosownej uchwały banku określającej wysokość odsetek karnych w okresie od 21.06.2011 r. do 17.09.2013 r. ale nawet nie wskazał daty wymagalności dochodzonego roszczenia. Brak określenia daty wymagalności (a nie było to możliwe również na podstawie złożonych przez powoda dokumentów, gdyż nie złożono dowodu wypowiedzenia umowy kredytowej) uniemożliwiał merytoryczną ocenę zarzutu przedawnienia. Abstrahując bowiem od skutków jakie wywołał lub nie wystawiony przez (...) S. A. bankowy tytuł egzekucyjny, nie sposób ustalić bez złożonych przez powoda dokumentów czy roszczenie nie było przedawnione np. w chwili wystawienia tytułu.

W myśl art. 233 par 2 kpc sąd ocenia jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Skoro więc powód wbrew postanowieniu sądu nie złożył rozliczenia kredytu (zawierającego m.in. datę wymagalności wynikającą z wypowiedzenia kredytu) ani uchwały banku, z której wynikać miały odsetki karne, należało uznać, że nie udowodnił roszczenia co do wysokości, a zarzut przedawnienia był trafny.

Bez znaczenia są przy tym twierdzenia powoda jakoby nie mógł przekazać sądowi ww dokumentów ponieważ ich nie posiadał i sąd powinien w tym zakresie zwrócić się do pierwotnego wierzyciela. Jak bowiem wynika z załączonej do pozwu umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 17 września 2013 r. (...) S. A. zobowiązany był do przekazania powodowi całej dokumentacji dotyczącej sprzedanych wierzytelności wg ustalonego przez strony harmonogramu, a dodatkowo, na wniosek powoda, poza harmonogramem przekazana mu zostanie dokumentacja niezbędna do podjęcia czynności w bieżących sprawach związanych m.in. z toczącymi się postępowaniami sądowymi dotyczącymi wierzytelności (vide par. 6 pkt 1 - 6 umowy). Rzeczą powoda było więc uzyskanie niezbędnej w sporze dokumentacji przed wytoczeniem powództwa lub zaraz potem.

Na marginesie należy wskazać, że sąd zgodnie z wnioskiem powoda zwrócił się o stosowną dokumentację również do pierwotnego wierzyciela, lecz żądanych dokumentów nie nadesłano do chwili wyrokowania, a powód miał możliwość i obowiązek przedstawienia tych dowodów.

Pomimo zarzutu pozwanego dotyczącego legitymacji czynnej i zobowiązania sądu skierowanego do powoda do złożenia czytelnej wersji odpisu umowy sprzedaży wierzytelności powód nie wykonał również tego zarządzenia. Brak było jakiegokolwiek wyjaśnienia powoda w tym zakresie, toteż uznać należało, że powód odmówił przedstawienia czytelnego dokumentu, z którego wywodził swoją legitymację. Zgodnie z art. 233 par. 2 kpc ten element również należało uznać za nieudowodniony.

Wszystkie przedstawione powyżej kwestie, oparte w zasadzie na ciężarze dowodu, legły u podstaw oddalenia powództwa i uznania powoda za stronę przegrywającą.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 6 kc a contrario, należało orzec jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc mając na względzie zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzone koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w stawce podstawowej – 7200 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Na oryginale właściwy podpis.